

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 9.12.2015
COM(2015) 635 final

2015/0288 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan
distansförsäljning av varor**

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2015) 274}

{SWD(2015) 275}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

I strategin för den digitala inre marknaden¹, som antogs av kommissionen den 6 maj 2015, anmäldes ett lagstiftningsinitiativ om harmoniserade regler för tillhandahållande av digitalt innehåll och online-försäljning av varor. Initiativet består av i) ett förslag om vissa aspekter på avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och ii) ett förslag om vissa aspekter på avtal om avtal om försäljning av varor online² och annan distansförsäljning av varor.

Som kommissionen aviserade i sitt arbetsprogram för 2015 bygger dessa båda förslag på erfarenheter som vunnits under förhandlingarna om en förordning om en gemensam europeisk köplag. Framför allt följer de inte längre upplägget med ett frivilligt system och en heltäckande uppsättning regler. Förslagen innehåller i stället en riktad, fullständigt harmoniserad uppsättning regler. Förslagen bygger också på ett antal ändringar som Europaparlamentet föreslagit vid första behandlingen beträffande förslaget till förordning om en gemensam europeisk köplag, särskilt begränsning av tillämpningsområdet till online- och annan distansförsäljning av varor och utvidgningen av tillämpningsområdet till vissa digitala innehåll som tillhandahålls mot annan motprestation än pengar.

Även om denna motivering främst behandlar förslaget om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor online och annan distansförsäljning av varor, berör den del av motiveringen som redogör för syftet med förslaget båda förslag, eftersom de båda förslagen är tänkta som ett paket med gemensamma mål.

• Motiv och syfte med förslaget

Det allmänna syftet med detta förslag är att bidra till en snabbare ökning av möjligheterna att skapa en verklig digital inre marknad, till gagn för både konsumenter och företag. Genom att undanröja de viktigaste avtalsrättsrelaterade hindren för gränsöverskridande handel kommer förslagen att minska osäkerheten för företag och konsumenter på grund av komplexa rättsliga ramar, och kostnaderna som uppstår för företag till följd av skillnader i avtalsrätten.

39 % av de företag som säljer online, men inte över nationsgränserna, anger skillnaderna mellan nationella avtalsrättsliga system som ett av de viktigaste hindren för gränsöverskridande försäljning³. Detta gäller särskilt avhjälpande åtgärder i händelse av en defekt produkt, som nämns av 49 % av EU:s nätförsäljande detaljister och 67 % av dem som för närvarande försöker sälja eller överväger att sälja över nationsgränserna⁴. Skillnader mellan nationella avtalsrättsliga bestämmelserna har lett till engångskostnader på cirka 4 miljarder euro för återförsäljare som säljer till konsumenter. Dessa kostnader påverkar huvudsakligen mikroföretag och små och medelstora företag. Syftet med dessa förslag är att skapa ett företagsvänligt klimat och göra det lättare för företag, särskilt små och medelstora företag, att sälja över gränserna. Företagen bör ges rättssäkerhet och undvika onödiga kostnader till följd av skillnader mellan nationella lagar när de säljer varor och digitalt innehåll utanför sin hemmamarknad.

Endast 18 % av de konsumenter som hade använt internet för privat bruk under 2014 hade handlat online från ett annat EU-land, medan 55 % hade handlat på den inhemska

1

COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>

2

För de syften som avses i denna motivering ska alla hänvisningar till försäljning online förstås som online-försäljning och annan distansförsäljning.

3

Flash Eurobarometer 396 *Retailers' attitudes towards cross-border trade and consumer protection* (2015).

4

Flash Eurobarometer 413 *Companies engaged in online activities* (2015), uppdelning per sektor (endast till privatkunder).

marknaden⁵. Konsumenterna känner sig inte trygga när de handlar online över gränserna och anser att de är bättre skyddade när de handlar online i det egna landet, med inhemsk lagstiftning som de känner till. En av orsakerna är osäkerhet om kunders viktigaste avtalsenliga rättigheter. Skillnader mellan nationella ordningar utgör också ett hinder för en effektiv tillämpning av konsumenternas rättigheter. Därför går konsumenterna miste om möjligheter och har ett mer begränsat utbud av varor till mindre konkurrenskraftiga priser. Eftersom konsumenterna inte känner sig säkra när de handlar online över gränserna, kan de dessutom inte utnyttja befintliga prisskillnader mellan medlemsstaterna och missar därigenom viktiga potentiella möjligheter.

Det är nödvändigt att agera snabbt när det gäller online-försäljning av varor. Samtidigt kan en harmonisering av bestämmelserna om distansförsäljning medföra risk för att reglerna om distansförsäljning skiljer sig från reglerna för försäljning i vanliga butiker. Med tanke på att det blir allt vanligare med distribution via många olika kanaler samtidigt (dvs. försäljning både i butik och online eller på andra sätt på distans) kommer kommissionen att vidta åtgärder för att undvika ett sådant resultat och garantera att konsumenterna och handlare får en samstämmig rättslig ram som enkelt kan tillämpas överallt i EU.

Därför har kommissionen, tillsammans med det aktuella förslaget, inom ramen för sitt program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat, inlett en fördjupad analys av EU:s befintliga konsumentlagstiftning. Uppgifter från kontrollen av ändamålsenligheten av direktivet om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier och dess tillämpning på försäljning av varor över disk kommer sannolikt att finnas tillgängliga under andra halvåret 2016. Även om dessa uppgifter ännu inte finns tillgängliga, och således inte heller resultatet av kontrollerna av direktivets ändamålsenlighet, skulle de eventuella slutsatser som kunde peka på behovet av ett kommissionsinitiativ om försäljning över disk av varor kunna bidra till de framsteg som medlagstiftarna gör i fråga om förslag för online- och annan distansförsäljning av varor.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

De viktigaste bestämmelserna i förslaget omfattar de huvudsakliga skillnaderna i nationella krav efter medlemsstaternas genomförande av minimikraven i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier⁶. Det är dessa huvudsakliga skillnader mellan nationella regler som påverkar näringsidkarnas beslut om eller i vilken utsträckning de kommer att sälja varor över gränserna.

Förslaget utgår från bestämmelserna i direktiv 1999/44/EG, men föreskriver en fullständig harmonisering av överensstämmelsekriterierna för varorna, av rangordningen av de avhjälpande åtgärder som är tillgängliga för konsumenterna och av perioderna för omvänd bevisbörda och rättsliga garantier. Dessutom klargörs vissa delar av det nuvarande direktivet 1999/44/EG, bland annat att konsumenten skulle ha rätt till uppsägning eller prissänkning om säljaren inte reparerar eller byter ut varan inom skälig tid. Till skillnad från direktiv 1999/44/EG skulle konsumenten också ha rätt att häva avtalet i händelse av mindre defekter. Till skillnad från direktiv 1999/44/EG skulle konsumenterna enligt förslaget inte ha skyldighet att som nu enligt olika nationella lagar upplysa säljaren om ett fel i varan till inom en viss tid från dess upptäckt. En stor förändring jämfört med direktiv 1999/44/EG är definitivt att perioden för omvänd bevisbörda förlängs till två år. I likhet med direktiv

⁵

Eurostat, 2014, EU-undersökning om hushålls och privatpersoners IKT-användning.

⁶

EGT L 171, 7.7.1999, s. 12.

1999/44/EG lämnar förslaget alla bestämmelser om konsumentens rätt till ersättning för de skador som har orsakats av en sådan bristande överensstämmelse till nationell lagstiftning.

Dessutom kompletterar förslaget Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG⁷, som redan helt och fullt har harmoniserat vissa bestämmelser om online- och distansförsäljning av varor (främst vad gäller förhandsinformationskrav och ångerrätt). Förslaget kompletterar även Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden (direktivet om elektronisk handel)⁸, som bland annat delvis harmoniserar bestämmelserna om elektroniska avtal.

Förslaget kommer inte att fullständigt harmonisera alla regler om oskäligen villkor och kommer därför inte att ha någon effekt på rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäligen villkor i konsumentavtal⁹.

Förslaget är förenligt med EU:s befintliga regler om tillämplig lagstiftning och behörig domstol på den digitala inre marknaden¹⁰. Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område¹¹ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I)¹², som innehåller regler för att fastställa behörig domstol och tillämplig lag, gäller även i den digitala miljön. Dessa instrument har antagits helt nyligen, och konsekvenserna av internets växande betydelse övervägdes noga i lagstiftningsprocessen. Vissa regler beaktar särskilt internettransaktioner, bland annat reglerna om konsumentavtal. Dessa regler syftar till att skydda konsumenterna bland annat på den digitala inre marknaden genom att låta dem komma i åtnjutande av de bindande bestämmelserna i den medlemsstat där de har sin hemvist. Eftersom det nuvarande förslaget om online- och distansförsäljning av varor syftar till harmonisering av de viktigaste tvingande bestämmelserna om konsumentskydd, kommer näringsidkare inte längre att behöva hantera så stora skillnader mellan de 28 olika rättsordningarna. Tillsammans med de föreslagna nya avtalsreglerna för online- och distansförsäljning av varor enligt detta förslag ger de befintliga reglerna om internationell privaträtt en tydlig rättslig ram för köp och försäljning på den europeiska digitala marknaden, som tar hänsyn till både konsumenternas och företagens intressen. Därför kommer lagstiftningsförslaget inte att kräva några ändringar av det nuvarande ramverket för EU:s internationella privaträtt, däribland förordning (EG) nr 593/2008 (Rom I).

Förslaget kompletterar den sektorsspecifika unionslagstiftningen, exempelvis lagstiftningen om ekodesign¹³ eller energimärkning¹⁴, dess genomförandeakter och delegerade akter, och ger

⁷ EUT L 304, 22.11.2011, s. 64.

⁸ EGT L 178, 17.7.2000, s. 1.

⁹ EGT L 095, 21.4.1993, s. 29.

¹⁰ En detaljerad redogörelse för EU-bestämmelserna om domstols behörighet och tillämplig lag på den digitala inre marknaden återfinns i bilaga 7 till kommissionens arbetsdokument med konsekvensbedömning – Följedokument till Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter rörande avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och ett direktiv från Europaparlamentet och rådet om vissa aspekter rörande avtal om online och annan distansförsäljning av varor, SWD(2015) 275.

¹¹ EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

¹² EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

¹³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10).

denna sektorsspecifika lagstiftning möjlighet att införa produktspecifika hållbarhetskrav, som informationskrav avseende hållbarhet.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Strategin för den digitala inre marknaden syftar till att ta itu med alla stora hinder för utvecklingen av gränsöverskridande e-handel på den digitala inre marknaden på ett heltäckande sätt. Förslaget bör ses mot bakgrund av denna övergripande strategi. Detta omfattar bland annat initiativ rörande plattformars roll, det europeiska initiativet för datormoln, momskrångel och paketutbärning. Här ingår också initiativ som rör tillsyn och rättslig prövning, t.ex. idrifttagandet av en plattform för tvistlösning online¹⁵ och översynen av förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen¹⁶. I synnerhet kommer helt harmoniserade avtalsrättsliga bestämmelser i EU också att underlätta samordnade tillsynsåtgärder från konsumentskyddssamarbetesmyndigheternas sida¹⁷.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

- **Rättslig grund**

Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 114 i EUF-fördraget, och dess viktigaste mål är att bidra till upprätta den inre marknaden och få den att fungera.

De befintliga skillnaderna i konsumentavtalsrätten hindrar näringsidkare från att sälja online över gränserna, eftersom de måste anpassa sina avtal till olika bindande konsumentavtalsrättsliga regler i de olika medlemsstater som de exporterar till, och följaktligen ådra sig avtalsrättsrelaterade kostnader. Konsumenterna är osäkra på sina viktigaste avtalsenliga rättigheter när de handlar utomlands och föredrar därför att hålla sig till sin egen hemmamarknad. Dessa problem har en direkt inverkan på upprättandet av den inre marknaden och dess funktion, och begränsar konkurrensen.

Skillnaderna mellan nationella bindande regler som tillämpas på konsumentavtal i medlemsstaterna härrör huvudsakligen från nationella bindande regler som går utöver EU:s minimidirektiv för att harmonisera konsumentskyddslagstiftningen¹⁸ ¹⁹. Det finns flera centrala områden där sådana skillnader existerar och kan medföra ytterligare kostnader för företagen, och bristande rättssäkerhet för konsumenterna.

14 Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/30/EU av den 19 maj 2010 om märkning och standardiserad produktinformation som anger energirelaterade produkters användning av energi och andra resurser, EUT L 153, 18.6.2010, s. 1.

15 Förordning (EU) nr 524/2013 av den 21 maj 2013 om tvistlösning online vid konsumenttvister och om ändring av förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG (EUT L 165, 18.6.2013, s. 1).

16 EUT L 364, 9.12.2004, s. 1.

17 Detta direktiv kommer att ändra förordningen om konsumentskyddssamarbete genom att lägga till en hänvisning till detta direktiv i bilagan till den förordningen.

18 Informationen grundar sig främst på medlemsstaternas anmälningar till kommissionen enligt artiklarna 32 och 33 i direktiv 2011/83/EU av införlivandet av rådets direktiv 93/13/EEG och 1999/44/EG. En fullständig förteckning över dessa anmälningar finns på: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm.

19 Medan flertalet av skillnaderna i de nationella konsumentskyddsbestämmelserna beror på att medlemsstaterna har genomfört EU:s minimidirektiv för att harmonisera konsumentskyddslagstiftningen olika. Men det finns också några andra nationella bindande konsumentavtalsrättsliga regler som inte har sitt ursprung i tillämpningen av EU:s konsumentregelverk. Konkreta exempel, se: konsekvensbedömning – Följedokument till Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om vissa aspekter rörande avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och ett direktiv från Europaparlamentet och rådet om vissa aspekter rörande avtal om online och annan distansförsäljning av varor, SWD (2015) 275, avsnitt 1.2. *Main differences between consumer mandatory contract law rules affecting cross-border trade of goods*.

I direktiv 1999/44/EG föreskrivs en rangordning av de avhjälpande åtgärder som är tillgängliga för konsumenterna. Om en vara inte är avtalsenlig bör konsumenten ha rätt att få den anpassad genom att först begära reparation eller utbyte. Endast i ett andra steg kan konsumenten begära hävning av avtalet eller prisavdrag. 20 medlemsstater²⁰ har följt denna strategi, medan andra medlemsstater antingen har erbjudit konsumenterna fritt val av åtgärder, eller har tagit över hierarkin för rättsmedlen, men också infört en annan avhjälpande åtgärd, t.ex. rätt att avvisa bristfälliga varor inom en kort tidsfrist.

Enligt direktiv 1999/44/EG är medlemsstaterna behöriga att ålägga konsumenterna att upplysa säljaren om defekten inom två månader från upptäckten av den, om de vill kunna utnyttja sina rättigheter. I annat fall förlorar konsumenterna sin rätt till avhjälpande åtgärder. I 11 medlemsstater²¹ har konsumenterna ingen sådan skyldighet, i 12 medlemsstater²² måste konsumenten meddela fel inom 2 månader och i 5 medlemsstater²³ måste konsumenten göra detta inom en annan tidsperiod.

Enligt direktiv 1999/44/EG kan en konsument bara begära en påföljd om varorna brast i avtalsenligheten när de levererades. Bevisbördan är omvänd under de första sex månaderna, vilket innebär att det under denna period är näringsidkaren som ska visa att inga sådana defekter existerade vid tidpunkten för leveransen. Medan 25 medlemsstater har följt denna linje har tre medlemsstater²⁴ nyligen förlängt perioden för omvänd bevisbörda.

I direktiv 1999/44/EG föreskrivs att näringsidkaren under en period på minst två år kan hållas ansvarig för fel som fanns vid tidpunkten för leveransen. Medan 23 medlemsstater har genomfört denna tvåårsperiod är perioden längre i 1 medlemsstat²⁵, och i två medlemsstater²⁶ är den obegränsad. I två andra medlemsstater²⁷ finns ingen särskild rättslig garantiperiod, men konsumenternas rättigheter begränsas av preskriptionsfristen (tidsfrister i nationell lagstiftning inom vilka rättigheter kan åberopas inför domstol).

På det hela taget kommer förslaget att undanröja de hinder för att utöva grundläggande rättigheter som beror på dessa skillnader mellan nationella bindande bestämmelser i konsumentlagstiftningen, särskilt merkostnader vid gränsöverskridande transaktioner och konsumenternas bristande förtroende för att de verkligen kan hävda sina rättigheter när de gör inköp från andra EU-länder. Alla de ovannämnda problemen har en direkt inverkan på den inre marknadens utveckling och funktion och bidrar till att begränsa konkurrensen.

Förslaget kommer att garantera en hög grad av konsumentskydd genom att tillhandahålla en uppsättning helt harmoniserade bindande bestämmelser som upprätthåller och i ett antal fall stärker det skydd som konsumenter åtnjuter enligt det gällande direktiv 1999/44/EG.

- **Subsidiaritetsprincipen**

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen enligt artikel 5 i EU-fördraget.

20 Österrike, Belgien, Bulgarien, Tjeckien, Danmark, Estland, Finland, Frankrike, Tyskland, Ungern, Italien, Lettland, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Polen, Rumänien, Slovakien, Spanien och Sverige.

21 Österrike, Bulgarien, Tjeckien, Frankrike, Tyskland, Grekland, Irland, Litauen, Luxemburg, Polen och Förenade kungariket.

22 Belgien, Kroatien, Cypern, Estland, Finland, Italien, Lettland, Malta, Portugal, Rumänien, Slovenien och Spanien.

23 Inom rimlig tid i Danmark och Sverige. Snarast i Nederländerna och i Ungern (i dessa länder anses en anmälan inom 2 månader alltid vara inom tidsfristen).

24 Inom sex månader i Slovakien.

25 Frankrike, Portugal och Polen.

26 Sverige.

27 Finland och Nederländerna

Irland och Förenade kungariket

Syftet med initiativet är att undanröja konsumentavtalsrättsliga hinder för online-handel och bidra till att skapa en verklig digital inre marknad till fördel för företag och konsumenter. Detta mål kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna. Bestämmelserna om försäljning av varor i direktiv 1999/44/EG syftar till att uppnå en minimigrad av harmonisering och kan därför tolkas på olika sätt i medlemsstaterna. Detta har lett till rättslig splittring. Bara en samordnad insats på EU-nivå, som syftar till att avlägsna befintliga nationella skillnader i tillämpningen av EU:s konsumentskyddslagstiftning genom en fullständig harmonisering, kan bidra till fullbordandet av den inre marknaden genom att lösa detta problem.

Förslaget grundas på fullständig harmonisering av vissa grundläggande konsumenträttigheter. Det kommer därmed att leda till enhetliga bestämmelser som garanterar samma höga konsumentskyddsnivå i hela Europeiska unionen och som ger näringsidkarna möjlighet att på samma avtalsvillkor sälja till konsumenter i alla medlemsstater. Det skulle innebära kraftigt minskade kostnader för att följa lagstiftningen för näringsidkarna och samtidigt ge ett gott konsumentskydd. Därför skulle åtgärder på EU-nivå vara effektivare än åtgärder på nationell nivå.

En strategi med fullständig harmonisering har redan visat sig framgångsrik inom EU:s konsumentskyddslagstiftning, till exempel genom att på grundval av bestämmelserna i direktiv 2011/83/EU garantera en uppsättning enhetliga rättigheter för alla konsumenter inom unionen som tolkas och tillämpas på ett enhetligt sätt i alla medlemsstater. Genom ett initiativ på EU-nivå kommer konsumenternas rättigheter att kunna utvecklas på ett enhetligt sätt samtidigt som samtliga konsumenter i EU åtnjuter samma höga konsumentskyddsnivå. Det skapar rättssäkerhet för företag som vill sälja sina produkter i andra medlemsstater. Ett sådant resultat kan uppnås endast genom en åtgärd på EU-nivå.

Dessutom kommer ett initiativ på EU-nivå att leda till att konsumenternas rättigheter tillämpas på ett enhetligt sätt samtidigt som man ser till att samtliga konsumenter i EU åtnjuter samma höga konsumentskyddsnivå. Det skapar rättssäkerhet för företag som vill sälja sina produkter i andra medlemsstater. Ett sådant initiativ kommer att skapa en enhetlig rättslig grund för samordnade tillsynsåtgärder, eftersom det föreslagna direktivet kommer att fogas till bilagan till förordning (EG) nr 2006/2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen. Dessutom kommer tillsynsåtgärder i hög grad att underlättas av de föreslagna enhetliga och fullständigt harmoniserade bestämmelserna. Således kommer tillämpningen av EU-lagstiftningen att stärkas till förmån för EU:s konsumenter. Ett sådant resultat kan uppnås endast genom en åtgärd på EU-nivå.

- **Proportionalitetsprincipen**

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen enligt artikel 5 i EU-fördraget eftersom förslaget inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen.

Förslaget kommer inte att harmonisera alla aspekter på avtal om försäljning av varor online och annan distansförsäljning av varor. I stället kommer det att fokusera på att ytterligare harmonisera endast de riktade, centrala bindande konsumenträttigheter i EU som är avgörande för gränsöverskridande onlinetransaktioner, som berörda parter har identifierat som hinder för handeln och som är nödvändiga för att bygga upp konsumenternas förtroende när de handlar online utomlands. Dessutom kommer valet av den juridiska formen av direktiv i stället för

förordning att leda till betydligt mindre ingrepp i nationell lagstiftning (se nedan under ”Val av instrument”).

- **Val av instrument**

Kommissionen lägger fram två fullständigt harmoniserade direktiv: ett direktiv om vissa aspekter rörande avtal om online- och annan distansförsäljning av varor, och ett direktiv om vissa aspekter rörande avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll.

Formen direktiv ger medlemsstaterna frihet att anpassa genomförandet till sin nationella lagstiftning. En förordning skulle kräva en mycket mer detaljerad och uttömmande ordning än ett direktiv, om den ska vara direkt tillämplig. Detta skulle leda till betydligt större ingrepp i nationell lagstiftning.

Valet av fullständig harmonisering kommer att leda till enklare och modernare regler som avlägsnar avtalsrättsrelaterade hinder och skapar lika konkurrensvillkor för företagen, och kommer samtidigt att säkerställa att konsumenterna gagnas av en hög konsumentskyddsnivå i hela EU.

Ett icke-bindande instrument såsom frivilliga standardavtal lämpar sig inte för att uppnå målet att stärka den inre marknadens utveckling och funktion. Näringsidkarna skulle fortfarande vara skyldiga att följa olika nationella tvingande bestämmelser i konsumentens bosättningsland, om dessa föreskriver en högre konsumentskyddsnivå än standardavtalet, och skulle alltså fortfarande stå inför ökande avtalsrättsrelaterade kostnader.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Samråd med berörda parter**

Samrådsförfarande

En omfattande samrådsstrategi har utarbetats för att garantera ett brett deltagande i hela den politiska cykeln för detta initiativ. Denna strategi baserades på en kombination av offentliga och riktade samråd. Kommissionen har sökt ett brett och välavvägt urval av synpunkter i denna fråga genom att ge möjlighet för alla berörda parter (företag, konsumenter och nationella myndigheter, advokater och akademiker) att yttra sig²⁸.

- Offentligt samråd: Ett öppet tolv veckors webbaserat offentligt samråd resulterade i 189 svar från alla olika kategorier av intressenter i hela EU.

- Riktade samråd: En samrådsgrupp med berörda parter bestod av 22 organisationer som företrädde ett brett spektrum av olika intressen. Gruppen sammanträdde sju gånger.

Ingående intervjuer med företag genomfördes även från juni till augusti 2015 för att samla uppgifter om avtalsrättsrelaterade kostnader som drabbar företag vid försäljning utomlands.

28

För mer information om samrådet, se: http://ec.europa.eu/justice/newsroom/contract/opinion/index_en.htm

Inom ramen för strategin för den digitala inre marknaden användes två undersökningar för att under 2015 samla in uppgifter om de viktigaste gränsöverskridande hindren för den digitala inre marknaden: en konsumentundersökning²⁹ och en enkät riktad till företag³⁰.

Samråd med medlemsstaterna: Tre endagarseminarier med medlemsstaterna genomfördes mellan juni och oktober 2015. De viktigaste frågorna diskuterades också med de nationella tillsynsmyndigheterna i kommittén för konsumentskyddssamarbete (april 2015) och med de nationella myndigheter som ansvarar för konsumentpolitiska frågor i det konsumentpolitiska nätverkets möte (maj 2015).

Sammanfattning av resultaten

Majoriteten av konsumenterna som svarat håller med om att harmonisering kan förbättra den gränsöverskridande e-handeln, men skulle endast stödja en fullständig harmonisering förutsatt att det befintliga konsumentskyddet i medlemsstaterna inte minskas. De varnar också för risken att skapa olika system beroende på försäljningskanal. Konsumentorganisationerna motsätter sig tillämpningen av de bestämmelser som gäller i näringsidkarens hemland i alla dess former. Med tanke på hur olika avtal mellan företag och avtal mellan företag och konsument är, och med hänsyn till möjliga konflikter med redan befintliga rättsliga instrument, stöder konsumentorganisationerna inte tanken att avtal mellan företag ska ingå i förslagens tillämpningsområde. De flesta företag skulle gynnas av harmoniserade EU-regler om försäljning av varor från företag till konsument. Vissa näringslivsorganisationer är dock tveksamma till behovet av att vidta åtgärder, men om det finns några åtgärder på EU-nivå skulle de föredra tillämpning av de bestämmelser som gäller i näringsidkarens hemland och en ändring av förordning (EG) nr 593/2008 (Rom I). Näringslivsorganisationer rekommenderar att så långt möjligt undvika ett sektorsinriktat tillvägagångssätt som kan leda till skilda regler för försäljning online och offline samt för varor och digitalt innehåll. Det stora flertalet advokat- och notariesamfund skulle föredra harmoniserade EU-regler och samma bestämmelser för avtal mellan företag och mellan företag och konsument.

Medlemsstaterna skulle i allmänhet föredra harmoniserade EU-regler, men är tveksamma när det gäller deras genomförbarhet på det politiska och en differentiering mellan reglerna för försäljning online och offline. Vissa av dem skulle föredra bättre genomförande, efterlevnad och utvärdering av den befintliga lagstiftningen innan ny lagstiftning införs. Den övervägande majoriteten av medlemsstaterna som svarade är positiva till att endast ta med avtal mellan företag och konsument i tillämpningsområdet. Dessutom motsätter sig ett betydande antal medlemsstater uttryckligen varje form av tillämpning av de bestämmelser som gäller i näringsidkarens hemland, och således även en ändring av Rom I-förordningen.

Vad gäller innehållet i reglerna stödjer en majoritet av konsumentorganisationerna ett fritt val av avhjälpande åtgärder, medan de flesta svarande från näringslivet argumenterar för en hierarki för konsumenters möjligheter att vidta åtgärder för hela EU. Medlemsstaterna är splittrade: vissa föredrar en hierarki för konsumenters möjligheter att vidta avhjälpande åtgärder, medan andra vill se ett fritt val av åtgärder för konsumenterna. En majoritet av de tillfrågade från juristerna föredrar fritt val av konsumentåtgärder, medan några föredrar att behålla en hierarki för rättsmedlen, eventuellt förhandlingsbar mellan parterna. Vad gäller den omvända bevisbördan förespråkare konsumentorganisationerna en längre period än sex

²⁹

GfK for the European Commission, Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most (GfK för Europeiska kommissionen, konsumentundersökning för att identifiera de viktigaste gränsöverskridande hindren för den digitala inre marknaden och fastställa var de påverkar mest), 2015.

³⁰

Flash Eurobarometer 413 Companies engaged in online activities (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

månader (oftast två år) och nästan alla förespråkar en längre lagstadgad garantiperiod. Företagen skulle vilja behålla den nuvarande sexmånadersperioden för omvänd bevisbörda och skulle stödja en fullständig harmonisering av de nuvarande lagstadgade tvååriga garantiperioden. Medlemsstaterna och juristerna skulle i allmänhet stödja bibehållandet av de gällande reglerna för omvänd bevisbörda och den lagstadgade garantiperioden.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

Kommissionen grundade sig på flera ekonomiska och rättsliga studier, som antingen hade beställts enbart för detta initiativ, eller som en del av strategin för den digitala inre marknaden. Dessa omfattar en undersökning som gjordes 2015 för att kartlägga de viktigaste gränsöverskridande hindren för den digitala inre marknaden³¹, statistik från Eurostat 2014, Eurobarometer och en panel för små och medelstora företag³².

En jämförande undersökning av lagstiftningen gav en översikt över de tvingande reglerna för avtalsskyldigheter i avtal om försäljning av varor på distans och i synnerhet online.

- **Konsekvensbedömning**

Nämnden för lagstiftningskontroll avgav den 16 oktober 2015 ett första yttrande om utkastet till konsekvensbedömning, vilket därefter ändrades med ledning av nämndens kommentarer lämnades in på nytt. Nämnden avgav den 9 november 2015 ett andra yttrande, där de kommenterade delarna av utkastet till konsekvensbedömning godkändes³³.

Den reviderade konsekvensbedömningsrapporten och en sammanfattning offentliggörs tillsammans med förslagen³⁴.

Granskade alternativ

Utöver en granskning av konsekvenserna av att bibehålla status quo granskades följande alternativ: Alternativ 1: Riktade helt harmoniserade regler för varor och digitalt innehåll. Alternativ 2: Tillämpning av den lagstiftning som gäller i näringsidkarens land i kombination med befintliga harmoniserade regler om varor/riktade och helt harmoniserade regler för digitalt innehåll. Alternativ 3: Ingen ändring av reglerna för varor och fullt harmoniserade regler för digitala innehåll. Alternativ 4: Ingen ändring av reglerna för varor och minimalt harmoniserade regler för digitala innehåll. Alternativ 5: Ett frivilligt europeiskt standardavtal i kombination med förtroendemärkning på EU-nivå.

En komparativ analys av konsekvenserna av alternativen resulterade enligt konsekvensbedömningsrapporten i att alternativ 1 bäst skulle uppfylla de strategiska målen.

31

Se bl.a.:

- GfK for the European Commission, Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most, 2015 http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/market_studies/obstacles_dsm/docs/21.09_dsm_final_report.pdf

- Eurostat, 2014, EU-undersökning om hushålls och privatpersoners IKT-användning.

- *Comparative Study on cloud computing contracts* (2014) DLA Piper, s. 33 ff. *Analysis of the applicable legal frameworks and suggestions for the contours of a model system of consumer protection in relation to digital content contracts*. Universitetet i Amsterdam: Centre for the Study of European Contract Law (CSECL) Institute for Information Law (IViR): Amsterdam Centre for Law and Economics (ACLE) s. 32 ff.

- Flash Eurobarometer 413 *Companies engaged in online activities* (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

32

- Ekonomisk undersökning om konsumenters digitala innehållsprodukter, ICF International, 2015.

33

Nämndens synpunkter finns på : http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

34

Konsekvensbedömningen och en sammanfattning av den finns på: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm.

Detta alternativ kommer att sänka näringsidkarnas avtalsrättsrelaterade kostnader och underlätta gränsöverskridande e-handel. Företagen kommer till stor del att kunna förlita sig på sitt eget lands lagstiftning när de bedriver handel över gränserna, eftersom de viktigaste reglerna för gränsöverskridande handel kommer att vara desamma i alla medlemsstater. Medan de nya reglerna om online-försäljning av varor medför vissa engångsanpassningskostnader för företag som säljer online, skulle dessa kostnader uppvägas av kostnadsbesparingar tack vare möjligheten att sälja i hela EU utan extra avtalsrättsrelaterade kostnader, tack vare fullständigt harmoniserade bestämmelser. Särskilt småföretagen gynnas jämfört med den nuvarande situationen, eftersom besparingarna till följd av fullständigt harmoniserade gränsöverskridande regler för varor kommer att vara större ju mindre företaget är. De nya reglerna kommer att skapa ett rättssäkert och företagsvänligt klimat för företagen. Konsumenterna kommer att ha entydiga rättigheter i hela EU och kommer således att kunna köpa varor eller komma åt digitalt innehåll över gränserna med större tillförsikt. Medan skyddsnivån i ett fåtal medlemsstater kan komma att sänkas på ett fåtal enskilda punkter kommer detta alternativ att påtagligt öka den nuvarande övergripande konsumentskyddsnivån enligt direktiv 1999/44/EG inom Europeiska unionen, särskilt genom en förlängning av giltighetstiden för den omvända bevisbördan till två år. Även om medlemsstaterna inte kommer att kunna anta eller behålla mer långtgående konsumentskyddsbestämmelser garanteras en hög nivå av konsumentskydd, och den gränsöverskridande tillsynen kommer att stärkas. Detta kommer att skapa fördelar för företag och konsumenter. Konkurrensen kommer att öka, vilket leder till en ökning av handeln och därmed ett ökat utbud till mer konkurrenskraftiga priser för konsumenterna, med betydande makroekonomiska fördelar för EU.

Utan förändring av status quo skulle man inte bidra till att uppnå målen för den digitala inre marknaden, och i stället riskera negativa ekonomiska konsekvenser i förhållande till den nuvarande situationen.

Alternativ 2 skulle leda till ökade incitament för gränsöverskridande tillhandahållande, eftersom ekonomiska aktörer skulle kunna sälja sina produkter över gränserna uteslutande på grundval av det egna landets lagstiftning. Konsumenterna kan i viss utsträckning dra nytta av fler valmöjligheter och lägre priser. I vissa fall kan de åtnjuta en potentiellt högre konsumentskyddsnivå genom den lagstiftning som gäller i näringsidkarens land om den på vissa punkter går utöver deras egen nationella lagstiftning. Som en följd av tillämpningen av näringsidkarens lagstiftning för onlineförsäljning av varor och respektive undantag från förordning (EG) nr 593/2008 (Rom I), skulle europeiska konsumenter inte längre åtnjuta en högre nivå av konsumentskydd som deras egen nationella lagstiftning skulle kunna ge utöver näringsidkarens lagstiftning, genom att det egna landet går längre i genomförandet än direktiv 1999/44/EG föreskriver. Detta skulle ha en negativ inverkan på konsumenternas förtroende för gränsöverskridande handel. Dessutom är det mycket troligt att en sådan förändring inte kan begränsas till näringsidkare i EU och följaktligen skulle innebära att det skydd som bindande konsumentavtalsregler ger skulle gå förlorat i transaktioner med näringsidkare från tredjeländer.

I alternativ 3 och 4 skulle avtalsrättsrelaterade hinder för den gränsöverskridande handeln kvarstå för varor.

Alternativ 5 skulle kunna hjälpa företagen att sälja varor inom EU och förse konsumenterna med en tillfredsställande nivå av konsumentskydd, mycket beroende på innehållet i de standardavtalsregler som avtalas med branschen och på graden av EU-företagens användning av och tilltro till förtroendemärkning. Konsumenter kan känna större självförtroende att göra inköp från utländska näringsidkare som medgetts använda EU-förtroendemärket.

Näringsidkarna skulle dock fortfarande vara skyldiga att följa nationella tvingande bestämmelser i konsumentens bosättningsland, om dessa föreskriver en högre konsumentskyddsnivå än standardavtalet, och kan alltså fortfarande ådra sig avtalsrättsrelaterade kostnader.

Förslagets viktigaste följder

Konsekvensbedömningen behandlar följderna av båda förslag: direktivet om vissa aspekter rörande avtal om tillhandahållande av digitalt innehåll och direktivet om vissa aspekter rörande avtal om online- och annan distansförsäljning av varor.

De båda förslagen kommer att undanröja avtalsrättsrelaterade hinder för gränsöverskridande e-handel, både för konsumenter och näringsidkare. Gränsöverskridande handel främjas av att dessa hinder undanröjs: om de avtalsrättsrelaterade hindren undanröjdes skulle 122 000 fler företag sälja online över gränserna. Exporten inom EU skulle öka med cirka 1 miljard euro. Ökad näthandelskonkurrens skulle leda till att detaljhandelspriserna går ner i alla medlemsstater (i genomsnitt med -0,25 % på EU-nivå). Till följd av denna prisminskning och konsumenternas ökade förtroende som en följd av enhetliga rättigheter i EU, skulle konsumenternas efterfrågan öka. Hushållens konsumtion, som speglar konsumenternas välfärd, skulle öka i alla medlemsstater med ett EU-genomsnitt på + 0,23 %, vilket motsvarar cirka 18 miljarder euro. Mellan 7,8 och 13 miljoner nya konsumenter skulle börja köpa online över gränserna. Det genomsnittliga belopp som årligen spenderas av varje gränsöverskridande köpare skulle också öka med 40 euro. Denna ökning i tillgång och efterfrågan kommer att få direkta effekter för de viktigaste makroekonomiska variablerna i alla medlemsstater och i EU som helhet. Totala reala BNP förväntas permanent öka med omkring 4 miljarder euro per år.

Vilka skulle påverkas och hur

Företag kommer att drabbas av kostnader för att följa bestämmelserna i det nya direktivet, men kommer i sista hand att gynnas ännu mer av fullt harmoniserade regler för att exportera varor och digitalt innehåll inom EU. Efter att ha genomfört de nya reglerna kommer företagen i allmänhet inte att behöva anpassa sina avtalsvillkor till andra medlemsstaters lagstiftningar, oavsett hur många medlemsstater som de säljer till. Små och medelstora företag kommer inte att undantas från de nya bestämmelserna: undantag skulle minska konsumenternas tilltro när de handlar med berörda företag. Det finns ingen anledning att ge konsumenten ett sämre skydd när de köper från små och medelstora företag än när de handlar med större leverantörer. Ett undantag skulle också undergräva fördelarna för små och medelstora företag med en enda uppsättning regler som gäller i hela EU. Tvärtom kommer initiativet särskilt att gynna små och medelstora företag, som drabbas hårdare av de kostnader för att anpassa sina avtal till tvingande regler i andra medlemsstater och oftare är begränsade till sina hemmamarknader än deras större konkurrenter. Den gränsöverskridande handeln är ett viktigt sätt för dem att dra nytta av stordriftsfördelar. Små och medelstora företag har problem att hitta kunder. Detta skulle vara lättare att hantera online eftersom internet möjliggör onlineförsäljningen till reducerad kostnad jämfört med offline-handeln.

I synnerhet för varor skulle företag som för närvarande endast säljer över disk inte behöva några extra anpassningskostnader. Företag som redan säljer eller önskar sälja online till konsumenter i andra medlemsstater kommer direkt att gynnas av kostnadsbesparingarna på grund av de fullständigt harmoniserade EU-reglerna. Företag som säljer både online och offline kommer i praktiken inte att få ytterligare kostnader till följd av olika ordningar, eftersom en splittring mellan reglerna för försäljning av varor online och offline är osannolik

eller troligen inte skulle komma att få några betydande konsekvenser. Sådana kostnader skulle vara begränsade och endast uppstå under en kort övergångsperiod. Enligt företrädare för detaljhandeln skulle företag med distribution via många olika kanaler samtidigt faktiskt kunna hantera eventuella tillfälliga skillnader mellan onlineförsäljning och direkt försäljning av varor genom att tillämpa de strängare normerna för all sin försäljning och därmed kunna utgå ifrån en enda affärsmodell.

För företag kommer tillämpningen av de nya bestämmelserna att medföra ett antal skyldigheter i fråga om relationerna med konsumenterna. Många av dessa skyldigheter finns redan i nationell lagstiftning i olika hög grad och utsträckning, till följd av EU:s minimiharmoniseringslagstiftning, och därför känner företagen redan till dem. Särskilt förlängningen av perioden för omvänd bevisbörda från sex månader till två år förväntas inte ha någon särskilt betydande inverkan på företagen, eftersom aktuella uppgifter visar att i praktiken endast en minoritet av företagen insisterar på att konsumenter ska styrka näringsidkarens ansvar under hela den tvååriga lagstadgade garantiperioden, och eftersom den omvända bevisbördan ofta de facto tillämpas under hela den tvååriga lagstadgade garantiperioden, med mycket begränsade förändringar i näringsidkarnas agerande på denna punkt före och efter sexmånadersgränsen.³⁵

Konsumentskyddet kommer att ökas jämfört med den nuvarande nivån i EU. Detta gäller särskilt förlängningen av omvänd bevisbörda till två år genom anpassning till den lagstadgade garantiperioden. Jämfört med de nationella standarderna kommer alla EU:s konsumenter att gynnas av en högre nivå av konsumentskydd (utom när det gäller två medlemsstater där nivån kommer att förbli densamma). Denna högre skyddsnivå kommer att underlätta för konsumenterna att utöva sina rättigheter och kommer avsevärt att öka konsumenternas förtroende, vilket är särskilt relevant för köp över gränserna, med tanke på avståndsaspekten. När det gäller konsumentskyddsnivån på andra punkter, t.ex. konsumentens plikt att informera säljaren om fel, eller konsumentens rätt att häva avtalet även i fall då felet är mindre, kommer förslaget i jämförelse med nuvarande nationella standarder i de flesta fall att leda till en högre skyddsnivå, men i ett begränsat antal medlemsstater kan vissa ytterligare rättigheter i vissa enskilda punkter vara lägre. Generellt sett kommer dock en hög nivå av konsumentskydd att garanteras, och efterlevnaden av bestämmelserna kommer att förbättras. Dessutom kommer konsumenterna inte bara att få tillgång till ett bredare utbud av produkter från näringsidkare i hela EU, till konkurrenskraftiga priser, utan de kommer även att kunna dra nytta av högre kvalitet och mer hållbara produkter, i linje med Europeiska kommissionens paket om kretsloppsekonomin.

- **Grundläggande rättigheter**

Förslaget om online- och annan distansförsäljning av varor inverkar positivt på ett antal rättigheter enligt EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artikel 38 om konsumentskydd och artikel 16 om näringsfrihet.

En uppsättning fullt harmoniserade regler för onlineförsäljning av varor kommer att garantera en fullständigt harmoniserad hög konsumentskyddsnivå i hela EU i enlighet med artikel 38 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, genom att förse konsumenterna med tydliga och specifika rättigheter när de köper varor online inom landet eller från andra medlemsstater. Dessa regler ersätter de aktuella nationella reglerna för varor, som skulle kunna sänka den skyddsnivå som konsumenterna åtnjuter i vissa medlemsstater.

³⁵

Consumer market study on the functioning of Legal and Commercial Guarantees for consumers in the EU (2015, ännu ej offentliggjord).

Helt harmoniserade regler för online-försäljning av varor bidrar också till att uppnå målet i artikel 16, eftersom företagen lättare kan sälja varor i EU, både nationellt och över gränserna. Deras förmåga att expandera sin affärsverksamhet kommer därför att ökas.

Slutligen kan tydliga avtalsrättsliga rättigheter bidra till att målet för artikel 47 (rätt till ett effektivt rättsmedel) uppnås, eftersom det kan öka konsumenternas möjligheter att utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel inför domstol. De nya reglerna bör klargöra vilka avhjälpande åtgärder som finns att tillgå vid tvister.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte gemenskapens budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Medlemsstaterna kommer att vara skyldiga att till kommissionen sända in de bestämmelser som genomför direktivet på vissa punkter rörande avtal om onlineförsäljning och annan distansförsäljning av varor. Dessa bestämmelser ska återspegla texten till den lagstiftning som antagits av medlemsstaterna. Kommissionen kommer att granska dessa åtgärder för att se till att de är förenliga med direktivet.

- **Förklarande dokument**

I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring av den 28 september 2011 om förklarande dokument har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Förslaget består av 21 artiklar. Många av dessa bestämmelser har sitt ursprung i direktiv 1999/44/EG eller förslaget till förordning om en gemensam europeisk köplag.

I artikel 1 anges direktivets syfte och tillämpningsområde: direktivet innehåller vissa regler om överensstämmelse, avhjälpande åtgärder och villkoren för utövandet av sådana avhjälpande åtgärder. Vid den konsekvensbedömning som åtföljer förslagen har inga problem avseende försäljning mellan företag identifierats. Direktivet behandlar därför inte dessa frågor. Det här direktivet tillämpas inte på varor som dvd- och cd-skivor som införlivar digitalt innehåll på ett sådant sätt att de endast fungerar som bärare av digitalt innehåll, och det gäller inte heller för distansavtal om tillhandahållande av tjänster. Det gäller däremot för varor som hushållsmaskiner eller leksaker, om det digitala innehållet är integrerat på ett sådant sätt att dess funktion är underordnad de huvudsakliga funktionerna hos de berörda varorna och det fungerar som en integrerad del av varorna. Om ett försäljningsavtal vidare både omfattar försäljning av varor och tillhandahållande av tjänster, ska detta direktiv tillämpas på den del som avser försäljning av varor.

Artikel 2 innehåller ett antal definitioner av termer som används i direktivet. Vissa definitioner härrör från det nuvarande regelverket (t.ex. definitionen av ”konsument” och

”varor”), och eftersom de hänför sig till samma begrepp, bör de tillämpas och tolkas på ett sätt som är förenligt med regelverket. Andra definitioner är hämtade från direktiv 2011/83/EU eller från förslaget till förordning om en gemensam europeisk köplag.

I artikel 3 fastställs att direktivet är ett direktiv för fullständig harmonisering. Medlemsstaterna kommer inte att ha rätt att anta eller behålla lagar som är mindre stränga eller går längre än de krav som ingår i detta direktiv. Effekten av artikel 3 i kombination med artikel 1 är också att fastställa att på områden som inte inbegrips i direktivets tillämpningsområde kan medlemsstaterna fortfarande själva lagstifta.

I artikel 4 fastställs kriterier för överensstämmelse som varorna måste uppfylla för att anses vara i överensstämmelse med avtalet. Varorna måste framför allt överensstämma med vad som utlovas i avtalet. Det klargörs också att varornas överensstämmelse, som huvudregel, inte bara kommer att bedömas i förhållande till avtalsvillkoren, utan att även en kombination av objektiva och subjektiva kriterier bör tillämpas för att skydda legitima intressen hos bägge parterna i ett försäljningsavtal. Dessa ytterligare objektiva kriterier fastställs i artiklarna 5, 6 och 7.

I artikel 5 fastställs objektiva kriterier för varornas överensstämmelse. I avsaknad av uttryckliga avtalsvillkor som specificerar kriterier för överensstämmelse ska varorna uppfylla dessa objektiva kriterier.

I artikel 6 anges att bristande överensstämmelse till följd av felaktig installation av varor bör anses vara bristande överensstämmelse hos själva varorna om orsakerna till den felaktiga installationen är att söka hos säljaren.

Artikel 7 innehåller ytterligare överensstämmelsekrav beträffande rättsliga brister som varor kan uppvisa. Enligt denna regel måste varorna vara fria från anspråk från tredje part, t.ex. sådana som grundar sig på immateriella rättigheter.

I artikel 8 anges vid vilken tidpunkt villkoren för bristande överensstämmelse måste vara uppfyllda för att säljarens ansvar för bristande fullgörelse ska träda i kraft. I allmänhet är detta tidpunkten för riskens övergång, enligt direktiv 2011/83/EU, när konsumenten eller en tredje man som konsumenten utsett, t.ex. en transportör som beställts av konsumenten, fysiskt tar varorna i besittning. I de fall då varorna måste installeras är den relevanta tidpunkten för fastställande av överensstämmelse när installationen har slutförts eller efter det att konsumenten har getts rimlig tid för installation, men under inga omständigheter senare än 30 dagar från tidpunkten för riskens övergång. Slutligen anges i artikel 8.3 att omvänd bevisbörda (dvs. att bevisbördan ligger hos säljaren) ska gälla för avsaknad av eller bristande överensstämmelse för en period av två år.

I artikel 9 anges de avhjälpande åtgärder som konsumenterna har vid bristande överensstämmelse genom att den ordning i vilken rättsmedlen kan utövas fullständigt harmoniseras. I ett första steg bör konsumenten ha rätt att få varan reparerad eller utbytt inom rimlig tid och utan några betydande olägenheter. I ett andra steg bör konsumenten ha rätt till prisavdrag eller kunna häva avtalet, om den bristande överensstämmelsen inte är åtgärdad eller inte kan åtgärdas genom reparation eller utbyte. Artikeln ger även konsumenten rätt att hålla inne sin betalning till dess varorna bringas i överensstämmelse.

Artikel 10 ålägger säljaren att, för att avhjälpa bristande överensstämmelse genom utbyte av varor, återta den utbytta varan på egen bekostnad. Säljaren får ta tillbaka den felaktiga varan och installera den nya själv eller uppdra åt en tredje part att göra detta på säljarens bekostnad.

Artikeln klargör också att konsumenten inte ska vara skyldig att betala för den användning av de utbytta varorna som föregått bytet.

I artikel 11 klargörs att konsumenten har rätt att välja mellan reparation och byte, om inte det alternativ som föredras är orimligt jämfört med det andra tillgängliga alternativet, eller är omöjligt eller olagligt. I artikeln ges också kriterier för en bedömning av huruvida det valda alternativet är orimligt jämfört med det andra tillgängliga alternativet.

Artikel 12 ger vägledning om hur man beräknar prisavdrag.

Artikel 13 reglerar formerna för och konsekvenserna av att utnyttja rätten att häva avtalet. Rätten att häva avtalet på grund av bristande överensstämmelse är en sista avhjälpande åtgärd som ska tillämpas om alla andra sätt att avhjälp den bristande överensstämmelsen är ogenomförbara eller har misslyckats. Konsumenten ska ha denna rätt även i de fall där den bristande överensstämmelsen är obetydlig. I artikeln anges att avtalet kan sägas upp genom alla former av meddelanden från konsumenten, och att hävandet av avtalet endast ska vara partiellt om den bristande överensstämmelsen endast avser en del av de varor som har levererats enligt avtal. Om den bristande överensstämmelsen kan motivera en uppsägning av avtalet som helhet ska det rättsmedlet inte begränsas till endast partiell uppsägning. Artikel 13 reglerar dessutom återlämnandet till följd av uppsägningen genom att föreskriva att säljaren inom 14 dagar ska betala tillbaka det erlagda priset på egen bekostnad, och att konsumenten ska återsända den defekta varan på säljarens bekostnad. Denna artikel reglerar konsumentens skyldighet att under vissa begränsade villkor ersätta det monetära värdet av varorna om varorna inte kan återlämnas, och även att i begränsad omfattning betala för varornas värdeminskning.

Genom artikel 14 behålls tidsfristen på två år för tillgång till rättsmedlen enligt detta direktiv. I vissa medlemsstater kan de rättigheter som konsumenterna har enligt artikel 9 bli föremål för en preskriptionsfrist som inte får löpa ut tidigare.

I artikel 15 föreskrivs krav på öppenhet och insyn vad gäller köpvillkor som utfärdas av säljaren, exempelvis när det gäller leveranssätt och innehållet i garantibeviset. Dessutom föreskrivs det att garantin är bindande för säljaren i enlighet med de villkor som ingår i annonsering, förhandsinformation och i garantibeviset. Det klargörs att om villkor som exempelvis anges i reklam skiljer sig från villkoren i garantibeviset ska de villkor som är mer fördelaktiga för konsumenterna ha företräde.

I artikel 16 föreskrivs att leverantören har regressrätt om en person i tidigare led i transaktionskedjan begår en handling eller en underlåtenhet som utlöser leverantörens ansvar för bristande överensstämmelse gentemot konsumenten. Formerna för utövandet av denna rättighet ska regleras av medlemsstaternas nationella lagstiftning.

Enligt artikel 17 måste medlemsstaterna se till att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av bestämmelserna i detta direktiv.

Artikel 18 bekräftar att de konsumentavtalsrättsliga regler som anges i detta direktiv är bindande, genom den standardklausul som klargör att avvikelser från kraven i direktivet till nackdel för konsumenten inte är bindande för konsumenten.

I artikel 19 föreskrivs ändringar av annan EU-lagstiftning. Den ändrar direktiv 1999/44/EG för att undvika överlappningar mellan de två instrumenten. Artikel 19 innehåller också en

hänvisning till direktivet i bilagan till förordning (EG) nr 2006/2004 i syfte att främja det gränsöverskridande samarbetet vid tillämpningen av detta direktiv. Dessutom införs en hänvisning till direktivet i bilaga 1 till Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG av den 23 april 2009 om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen³⁶ i syfte att garantera att konsumenternas gemensamma intressen enligt detta direktiv skyddas.

I artikel 20 fastställs tidsfristen för införlivande i medlemsstaterna.

I artikel 21 fastställs dagen för ikraftträdandet.

I artikel 22 fastställs vilka direktivet riktar sig till.

³⁶

EUT L 110, 1.5.2009, s. 30.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV**om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan
distansförsäljning av varor**

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande³⁷,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) För att förbli konkurrenskraftig på den globala marknaden behöver unionen hitta fungerande svar på de många utmaningarna i dagens alltmer teknikdrivna ekonomi. I strategin för en inre digital marknad³⁸ fastställs en övergripande ram som underlättar integrationen av den digitala dimensionen i den inre marknaden. Den första pelaren i strategin är inriktad på fragmenteringen av handeln inom EU och behandlar alla viktiga hinder för utvecklingen av den gränsöverskridande e-handeln.
- (2) För att uppnå en verklig digital inre marknad är det nödvändigt att harmonisera vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, med utgångspunkt i en hög konsumentskyddsnivå.
- (3) E-handel är den viktigaste drivkraften för tillväxt inom den digitala inre marknaden. Dess tillväxtpotential utnyttjas dock långt ifrån fullt ut. För att stärka unionens konkurrenskraft och stimulera tillväxt behöver unionen agera snabbt och uppmuntra ekonomiska aktörer att frigöra hela den potential som den digitala inre marknaden erbjuder. För att den digitala inre marknaden ska kunna nå sin fulla potential krävs att alla marknadsaktörer har smidig tillgång till försäljning av varor på nätet och med förtroende kan ägna sig åt e-handel. De avtalsrättsliga regler som ligger till grund för marknadsaktörernas transaktioner hör till de nyckelfaktorer som påverkar företagets beslut om huruvida de ska erbjuda gränsöverskridande försäljning av varor på nätet. Dessa regler påverkar också konsumenternas vilja att ta till sig och visa förtroende för denna typ av handel.

³⁷

EUT C [...], [...], s. [...].

³⁸

COM(2015) 192 final.

- (4) Även om försäljning av varor på nätet utgör den allra största delen av all distansförsäljning som förekommer i unionen, bör detta direktiv omfatta alla kanaler för distansförsäljning, inbegripet telefon- och postorderförsäljning, för att undvika omotiverade snedvridningar av konkurrensen och för att skapa likvärdiga konkurrensvillkor för alla företag som bedriver försäljning på distans.
- (5) Unionens regler om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor är fortfarande fragmenterade, även om reglerna om förhandsinformationskrav, ångerrätt och leveransvillkor redan har harmoniserats fullt ut. Andra viktiga avtalsinslag såsom kriterier för överensstämmelse, förfaranden och villkor för deras utövande för varor som inte överensstämmer med kontraktet är föremål för minimiharmonisering i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG³⁹. Medlemsstaterna har tillåtit att gå längre än unionens normer och införa regler för att säkerställa en ännu högre konsumentskyddsnivå. Därvid har de tagit fasta på olika delar och agerat i olika omfattning. De nationella bestämmelser som införlivar unionslagstiftningen om konsumentavtalsrätt uppvisar därför idag betydande skillnader i fråga om väsentliga delar av ett försäljningsavtal, såsom avsaknaden eller förekomsten av hierarki av avhjälpanande åtgärder, lagstadgad garantitid, period under vilken omvänd bevisbörda gäller eller anmälan av ett fel till säljaren.
- (6) Dessa skillnader kan ha en menlig inverkan för både företag och konsument. Enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008⁴⁰, måste företag som riktar verksamhet till konsument i andra medlemsstater ta hänsyn till tvingande konsumentavtalsrättsliga regler i konsumentens bosättningsland. Eftersom dessa regler skiljer sig åt mellan medlemsstaterna riskerar företagen att drabbas av merkostnader. Detta kan leda till att många företag föredrar att fortsätta sin verksamhet på den inhemska marknaden eller att exportera till endast en eller två medlemsstater. Valet att minimera exponeringen för kostnader och risker förknippade med gränsöverskridande e-handel leder till försuttna möjligheter till kommersiell expansion och stordriftsfördelar. Små och medelstora företag är särskilt drabbade.
- (7) Samtidigt som konsumenterna, genom tillämpningen av förordning (EG) nr 593/2008, tillförsäkras en hög skyddsnivå när de, via nätet eller på annat sätt, handlar från utlandet, inverkar fragmenteringen också negativt på deras förtroende för e-handel. Flera faktorer bidrar till denna misstro, men osäkerhet kring viktiga avtalsenliga rättigheter rankas högt vid en gradering av konsumenternas oro. Denna osäkerhet föreligger oberoende av huruvida konsumenterna skyddas av tvingande konsumentavtalsrättsliga bestämmelser i sin egen medlemsstat, i fall där en säljare riktar sin gränsöverskridande verksamhet mot dem, eller av huruvida konsumenterna ingår gränsöverskridande avtal med en säljare utan att denne bedriver affärsverksamhet i konsumentens hemmedlemsstat.
- (8) För att komma till rätta med dessa problem bör företag och konsument kunna falla tillbaka på en uppsättning fullständigt harmoniserade, målinriktade regler om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor. Det behövs enhetliga regler med avseende på flera väsentliga aspekter av konsumentavtalsrätten, som med nuvarande minimiharmonisering medför inkonsekvenser och handelshinder i unionen.

39

Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier, EGT L 171, 7.7.1999, s. 12.

40

Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

- (9) Med fullständigt harmoniserade konsumentavtalsrättsliga regler blir det lättare för näringsidkare att erbjuda sina produkter i andra medlemsstater. Företagen kommer att få minskade kostnader eftersom de inte längre behöver ta hänsyn till olika tvingande konsumentskyddsregler. En stabil avtalsrättslig miljö innebär att de kommer att omfattas av ökad rättssäkerhet när de säljer på distans till andra medlemsstater.
- (10) Ökad konkurrens mellan detaljhandlare kommer sannolikt att leda till att konsumenterna kan erbjudas ett bredare urval till mer konkurrenskraftiga priser. Konsumenterna kommer att kunna dra nytta av ett starkt konsumentskydd och välfärdsvinster genom riktade, fullt harmoniserade regler. Detta skulle i sin tur öka deras förtroende för gränsöverskridande handel på distans, särskilt försäljning på nätet. Konsumenterna kommer att känna större trygghet när det handlar på distans över gränserna, i vetskap om de skulle omfattas av samma rättigheter i hela unionen.
- (11) Detta direktiv omfattar regler som är tillämpliga på försäljning på nätet och annan distansförsäljning av varor endast i fråga om vissa centrala avtalsinslag som behövs för att övervinna avtalsrättsligt relaterade hinder på den digitala inre marknaden. För detta ändamål bör regler om krav på överensstämmelse, om avhjälpande åtgärder som står till buds för konsumenter om varan inte överensstämmer med avtalet och villkoren för att vidta dessa åtgärder harmoniseras fullt ut, och nivån på konsumentskyddet bör höjas jämfört med vad som gäller enligt direktiv 1999/44/EG.
- (12) När ett avtal omfattar inslag av såväl försäljning av varor som tillhandahållande av tjänster bör direktivet tillämpas enbart på den del som avser försäljning av varor, i linje med direktiv 2011/83/EU.
- (13) Detta direktiv bör inte tillämpas på varor som DVD- och CD-skivor som införlivar digitalt innehåll på ett sådant sätt att de endast fungerar som bärare av digitalt innehåll. Direktivet bör dock tillämpas på digitalt innehåll som är integrerat i varor som hushållsmaskiner eller leksaker, om det digitala innehållet är inbyggt på ett sådant sätt att dess funktion är underordnad de huvudsakliga funktionerna hos de berörda varorna och det fungerar som en integrerad del av varorna.
- (14) Direktivet bör inte påverka medlemsstaternas avtalsrätt på områden som inte omfattas av detta direktiv. Det bör även stå medlemsstaterna fritt att föreskriva mer ingående villkor med avseende på aspekter som regleras i detta direktiv i den utsträckning som dessa aspekter inte harmoniseras fullt ut genom direktivet: det rör sig om tidsfrister för utövande av konsumenträttigheter, köpgarantier och säljarens regressrätt.
- (15) När det hänvisas till samma begrepp bör direktivets regler tillämpas och tolkas på ett sätt som är förenligt med reglerna i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och 2011/83/EU⁴¹, såsom dessa tolkats i rättspraxis från Europeiska unionens domstol.
- (16) För att säkerställa rättslig klarhet innehåller direktivet en definition av begreppet försäljningsavtal. Denna definition innebär att även avtal om varor som ännu inte har producerats eller tillverkats, inklusive enligt konsumentens anvisningar, ingår i tillämpningsområdet för direktivet.
- (17) För att skapa klarhet och förutsebarhet för säljare och konsumenter bör direktivet definiera begreppet avtal. Denna definition ligger i linje med traditioner som är gemensamma för alla medlemsstater genom att kräva att det finns en

41

Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, EUT L 304, 22.11.2011, s. 64.

överenskommelse avsedd att ge upphov till förpliktelser eller andra rättsliga verkningar för att ett avtal ska anses föreligga.

- (18) För att balansera kravet på rättssäkerhet med lämplig flexibilitet i rättsreglerna bör varje hänvisning i detta direktiv till vad som kan förväntas av en person förstås som en hänvisning till vad som skäligen kan förväntas. Skäligheten bör bedömas objektivt, med hänsyn till avtalets natur och ändamål, till omständigheterna i det enskilda fallet och till bruk och sedvänjor bland de berörda parterna. I synnerhet bör skälig tidsåtgång för att fullgöra en reparation eller tillhandahålla en ersättningsvara bedömas objektivt, med hänsyn till varornas natur och bristen på överensstämmelse.
- (19) I syfte att klargöra vad en konsument kan förvänta sig av varorna och vilket ansvar som åligger säljaren om det som levererats inte motsvarar förväntningarna, är det viktigt att fullt ut harmonisera reglerna för att fastställa överensstämmelsen med avtalet. En kombination av subjektiva och objektiva kriterier bör göra det möjligt att tillvarata berättigade intressen hos båda parterna i ett försäljningsavtal. Överensstämmelsen med avtalet bör bedömas inte endast genom att ta hänsyn till de krav som faktiskt fastställts i avtalet – inbegripet i den förhandsinformation som utgör en del av avtalet – men också vissa objektiva krav som utgör de standarder som normalt kan förväntas för varor, särskilt i fråga om ändamålsenlighet, förpackning, anvisningar om installation och normal kvalitet och prestanda.
- (20) Många konsumentvaror är avsedda att installeras innan de kan användas på avsett sätt av konsumenten. Därför bör all bristande överensstämmelse som beror på en felaktig installation av varorna betraktas som bristande överensstämmelse med avtalet om installationen utfördes av säljaren eller under säljarens kontroll, men även om varorna installerades av konsumenten och den felaktiga installationen beror på felaktiga installationsinstruktioner.
- (21) Överensstämmelsen bör täcka såväl materiella brister som rättsliga fel. Tredje parts rättigheter och andra rättsliga fel kan i praktiken hindra konsumenten från att komma i åtnjutande av varorna i enlighet med avtalet, om rättighetsinnehavaren med fog tvingar konsumenten att upphöra med att inkräkta på dessa rättigheter. Säljaren bör därför säkerställa att varorna inte belastas av en tredje parts rättighet som kan hindra konsumenten från att komma i åtnjutande av varorna i enlighet med avtalet.
- (22) Samtidigt som avtalsfriheten med hänsyn till kriterierna för överensstämmelse med avtalet bör säkerställas, för att undvika att ansvaret för bristande överensstämmelse kringgås och säkerställa en hög nivå av konsumentskydd, bör eventuella undantag från de bindande reglerna om kriterier för överensstämmelse och felaktig installation som är till förfång för konsumentens intressen vara giltiga endast om konsumenten uttryckligen har informerats och uttryckligen har samtyckt till detta undantag vid avtalets ingående.
- (23) Det är viktigt att säkerställa en längre livslängd för konsumentvaror, för att skapa mer hållbara konsumtionsmönster och främja en cirkulär ekonomi. För att stärka förtroendet för den inre marknaden är det också viktigt att utestänga varor som inte uppfyller kraven från unionsmarknaden genom att stärka marknadsövervakningen och ge rätt incitament till ekonomiska aktörer. För dessa syften är produktspecifik unionslagstiftning den lämpligaste vägen att införa hållbarhet och andra produktrelaterade krav för särskilda typer eller grupper av produkter, med användning av ändamålsanpassade kriterier. Detta direktiv bör därför fungera som ett komplement i förhållande till de mål som eftersträvas i denna sektorsspecifika unionslagstiftning. I den mån specifik hållbarhetsinformation anges i eventuella uttalanden före avtalets

ingående som utgör en del av köpavtalet, bör konsumenten kunna förlita sig på dem som en del av kriterierna för överensstämmelse.

- (24) En ökad rättssäkerhet för både konsumenter och säljare kräver en tydlig angivelse av när bedömningen av varornas överensstämmelse med avtalet bör göras. För att garantera samstämmighet mellan det här direktivet och direktiv 2011/83/EU är det lämpligt att ange tidpunkten för riskens övergång som tidpunkten för bedömning av varornas överensstämmelse. I de fall då varorna kräver installation bör denna relevanta tidpunkt anpassas.
- (25) Medlemsstaternas möjlighet att bibehålla anmälningsskyldighet för konsumenterna kan leda till att konsumenterna lätt går miste om välgrundade krav på avhjälpande åtgärder vid försenad eller utebliven anmälan, särskilt vid gränsöverskridande transaktioner där en annan medlemsstats lagstiftning är tillämplig och konsumenten inte är medveten om denna anmälningsskyldighet enligt lagstiftningen i den medlemsstaten. Därför bör det inte införas en anmälningsskyldighet för konsumenter. Följaktligen bör medlemsstaterna hindras från att införa eller bibehålla krav på att konsumenten ska anmäla en bristande överensstämmelse till säljaren inom en viss tidsfrist.
- (26) För att företagen ska kunna förlita sig på en enda uppsättning regler i hela unionen krävs en fullständig harmonisering av den tidsperiod under vilken bevisbördan för den bristande överensstämmelsen är omvänd till konsumentens fördel. För att kunna dra fördel av presumptionen om bristande överensstämmelse bör det under de två första åren vara tillräckligt att konsumenten konstaterar att varan inte överensstämmer med avtalet, utan att behöva visa att den bristande överensstämmelsen faktiskt existerade vid den relevanta tidpunkten för fastställande av överensstämmelse. För att öka rättssäkerheten när det gäller vilka åtgärder som kan vidtas vid bristande överensstämmelse med avtalet och för att undanröja ett av de största hindren som hämmar den digitala inre marknaden, bör man införa en fullständigt harmoniserad ordning som ger utrymme för avhjälpande åtgärder. I synnerhet bör konsumenten ha rätt att välja mellan reparation eller utbyte som en första åtgärd, en lösning som bör bidra till att vidmakthålla avtalsförhållandet och det ömsesidiga förtroendet. En möjlighet för konsumenterna att begära reparation bör också främja en hållbar konsumtion och samtidigt bidra till att öka produkternas hållbarhet.
- (27) Konsumentens val mellan reparation och utbyte bör endast begränsas om det valda alternativet skulle vara oproportionerligt jämfört med det andra tillgängliga alternativet, eller omöjligt eller olagligt. Det kan exempelvis vara oproportionerligt att begära att en vara ska bytas ut på grund av en smärre repa, om bytet skulle medföra betydande kostnader samtidigt som repan utan svårighet skulle kunna repareras.
- (28) Om säljaren inte har avhjälpt den bristande överensstämmelsen genom reparation eller utbyte utan väsentlig olägenhet för konsumenten och inom skälig tid, bör konsumenten ha rätt till prisavdrag eller hävning av avtalet. I synnerhet måste varje reparation eller utbyte ha fullgjorts inom denna skäliga tidsperiod. Vad som är skälig tid bör bedömas objektivt med hänsyn till varornas beskaffenhet och den bristande överensstämmelsen. Om säljaren vid utgången av den skäliga tidsperioden har underlåtit att avhjälpa den bristande överensstämmelsen bör konsumenten inte vara skyldig att godta några ytterligare försök från säljaren med avseende på samma bristande överensstämmelse.
- (29) Eftersom rätten att häva avtalet på grund av bristande överensstämmelse är en viktig avhjälpande åtgärd i fall där reparation eller utbyte inte kan utföras eller har misslyckats, bör konsumenten ha rätt att häva avtalet också i fall där den bristande

överensstämelsen är av mindre omfattning. Detta skulle ge ett starkt incitament till att redan på ett tidigt stadium vidta avhjälpande åtgärder i alla situationer där det föreligger bristande överensstämmelse. För att göra hävningsrätten till ett effektivt verktyg för konsumenten i situationer där denne köper flera varor, av vilka vissa utgör tillbehör till huvudvaran som konsumenten inte skulle ha köpt utan denna, och den bristande överensstämelsen berör huvudvaran, bör konsumenten ha rätt att häva avtalet även med avseende på de kompletterande delarna, även om de senare är i överensstämmelse med avtalet.

- (30) För sådana fall där konsumenten häver avtalet på grund av bristande överensstämmelse fastställs i detta direktiv endast de viktigaste verkningarna av och villkoren för rätten till hävning, särskilt parternas skyldighet att återlämna vad de har erhållit. Säljaren bör således vara skyldig att återbetala det belopp som konsumenten har betalat och konsumenten bör returnera varorna.
- (31) För att säkerställa att konsumenternas rätt att häva avtalet fungerar på ett ändamålsenligt sätt samtidigt som man undviker att konsumenten berikas på ett otillbörligt sätt, bör konsumentens skyldighet att betala värdeminskningen på varorna begränsas till situationer där värdeminskningen överstiger vad som följer av normal användning. Under alla omständigheter bör konsumenten aldrig vara skyldig att betala mer än det överenskomna priset för varorna. I situationer där det är omöjligt att återlämna varorna på grund av att de är förstörda eller har gått förlorade bör konsumenten betala penningvärdet av de varor som har förstörts eller förlorats. Konsumenten bör dock inte vara skyldig att betala värdet av det erhållna i pengar om förstörelsen eller förlusten har orsakats av att varorna brustit i överensstämmelse med avtalet.
- (32) För att stärka rättssäkerheten för säljare och konsumenternas övergripande förtroende i samband med gränsöverskridande köp är det nödvändigt att harmonisera den tidsperiod under vilken säljaren är ansvarig för bristande överensstämmelse som föreligger vid den tidpunkt då konsumenten tar varorna i fysisk besittning. Med hänsyn till att det stora flertalet medlemsstater har räknat med en tvåårsperiod för genomförandet av direktiv 1999/44 och marknadsaktörerna i praktiken anser detta vara en skälig frist, bör denna period bibehållas.
- (33) För att säkerställa en ökad medvetenhet hos konsumenterna och underlätta kontrollen av efterlevnaden av unionens regler om konsumenters rättigheter när det gäller icke-överensstämmande varor, bör man i detta direktiv anpassa den tidsperiod under vilken bevisbördan för den bristande överensstämelsen är omvänd till konsumentens fördel till den period under vilken säljaren är ansvarig för sådan bristande överensstämmelse.
- (34) För att säkerställa insyn bör det föreskrivas vissa öppenhetskrav vad gäller köpgarantier. För att förbättra rättssäkerheten och för att undvika att konsumenterna vilseleds föreskrivs vidare i detta direktiv att om villkor för köpgarantier som framgår av reklam eller förhandsinformation är mer fördelaktiga för konsumenten än de som anges i garantibeviset bör de mer fördelaktiga villkoren ha företräde.
- (35) Med hänsyn till att säljaren är ansvarig gentemot konsumenten för eventuell bristande överensstämmelse hos varorna till följd av en handling eller underlåtenhet från säljarens eller en tredje parts sida är det motiverat att säljaren bör kunna vidta rättsliga åtgärder gentemot en ansvarig person i ett tidigare led i transaktionskedjan. Detta direktiv bör dock inte påverka principen om avtalsfrihet mellan säljaren och andra parter i transaktionskedjan. Närmare villkor för utövandet av denna rättighet, särskilt

gentemot vem och hur sådana anspråk ska framställas, bör föreskrivas av medlemsstaterna.

- (36) Personer eller organisationer som enligt nationell lagstiftning anses ha ett berättigat intresse av att tillvarata konsumenternas rättigheter i avtalsförhållanden bör ges möjlighet att inleda förfaranden inför domstol eller inför en förvaltningsmyndighet med behörighet att fatta beslut som rör klagomål eller att inleda lämpliga rättsliga förfaranden.
- (37) Ingenting i detta direktiv bör påverka tillämpningen av internationellt privaträttsliga regler, särskilt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1215/2012⁴².
- (38) Direktiv 1999/44/EG bör ändras så att distansförsäljningsavtal undantas från dess tillämpningsområde.
- (39) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004⁴³ bör ändras genom att en hänvisning till det här direktivet införs i dess bilaga, i syfte att underlätta det gränsöverskridande samarbetet om tillämpningen av detta direktiv.
- (40) Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG⁴⁴ bör ändras genom att en hänvisning till det här direktivet införs i dess bilaga, i syfte att säkerställa att konsumentkollektivets intressen, såsom dessa fastställs i det här direktivet, tillvaratas.
- (41) I enlighet med medlemsstaternas och kommissionens gemensamma politiska förklaring av den 28 september 2011 om förklarande dokument⁴⁵ har medlemsstaterna åtagit sig att, i de fall detta är berättigat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i ett direktiv och motsvarande delar i nationella instrument för införlivande. Med avseende på detta direktiv anser lagstiftaren att översändandet av sådana dokument är berättigat.
- (42) Eftersom målen med detta direktiv, nämligen att bidra till en väl fungerande inre marknad genom att på ett konsekvent sätt motverka avtalsrättsliga hinder för försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför bättre kan uppnås på unionsnivå, får unionen anta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (43) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artiklarna 16, 38 och 47.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Syfte och tillämpningsområde

⁴² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning), EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

⁴³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 av den 27 oktober 2004 om samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheter som ansvarar för konsumentskyddslagstiftningen, EUT L 165, 18.6.2013, s. 1.

⁴⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/22/EG av den 23 april 2009 om förbudsföreläggande för att skydda konsumenternas intressen, EUT L 110, 1.5.2009, s. 30.

⁴⁵ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

1. I detta direktiv fastställs vissa krav rörande distansförsäljningsavtal mellan säljare och konsument, särskilt regler om varors överensstämmelse, avhjälpande åtgärder vid bristande överensstämmelse och villkor för vidtagande av dessa avhjälpande åtgärder.
2. Detta direktiv ska inte tillämpas på distansavtal om tillhandahållande av tjänster. När det gäller försäljningsavtal som avser både försäljning av varor och tillhandahållande av tjänster, ska detta direktiv dock tillämpas på den del som avser försäljning av varor.
3. Detta direktiv ska inte tillämpas på något varaktigt medium med digitalt innehåll där det varaktiga mediet uteslutande har använts som bärare för tillhandahållande av det digitala innehållet till konsumenten.
4. I den mån det inte regleras i detta direktiv ska direktivet inte påverka nationell allmän avtalsrätt, såsom regler om avtals utformning, giltighet eller verkningar, inbegripet konsekvenserna av hävning av ett avtal.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

- (a) *försäljningsavtal*: ett avtal enligt vilket säljaren överför eller åtar sig att överföra äganderätten till varor, inklusive varor som kommer att tillverkas eller produceras, till konsumenten, och konsumenten betalar eller åtar sig att betala priset för detta.
- (b) *konsument*: varje fysisk person som, i samband med avtal som omfattas av detta direktiv, agerar för ändamål som faller utanför den egna handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamheten.
- (c) *säljare*: en fysisk eller en juridisk person, antingen offentligägd eller privatägd, som i samband med avtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som faller inom ramen för den egna handels-, företags-, hantverks- eller yrkesverksamheten samt varje person som agerar i dennes namn eller för dennes räkning.
- (d) *varor*: alla lösa saker, utom
 - a) föremål som säljs exekutivt eller annars tvångsvis med stöd av lag,
 - b) vatten, gas och elektricitet, när de inte saluförs i begränsad volym eller bestämd kvantitet.
- (e) *distansförsäljningsavtal*: ett försäljningsavtal som ingåtts inom ramen för ett organiserat system för distansförsäljning utan samtidig fysisk närvaro av säljaren och konsumenten, enbart med utnyttjande av ett eller flera medel för distanskommunikation, även via internet, fram till och inbegripet den tidpunkt då avtalet ingås.
- (f) *varaktigt medium*: varje medel som gör det möjligt för konsumenten eller säljaren att bevara information som riktas till vederbörande personligen på sådant sätt att den är tillgänglig för användning i framtiden under en tid som är lämplig med hänsyn till vad som är avsikten med informationen och att den bevarade informationen kan återges oförändrad.

- (g) *köpgaranti*: varje utfästelse som säljaren eller en tillverkare (garantigivaren), utöver sina rättsliga skyldigheter i fråga om avtalsenlighet, ger konsumenten om att återbetala det betalade priset eller att byta ut, reparera eller utföra någon form av service på varorna om de inte överensstämmer med specifikationerna eller andra eventuella krav som inte hänför sig till överensstämmelsen men som ingår i garantibeviset eller i den reklam som var tillgänglig vid den tidpunkt då avtalet ingicks eller före avtalets ingående.
- (h) *avtal*: en överenskommelse avsedd att ge upphov till förpliktelser eller andra rättsliga verkningar.
- (i) *reparation*: åtgärder för att vid bristande överensstämmelse bringa varor i överensstämmelse med avtalet.
- (j) *kostnadsfritt*: utan de kostnader som nödvändigtvis uppkommer för att bringa varor i överensstämmelse med avtalet, särskilt kostnader för postbefordran, arbetskraft och material.

Artikel 3

Harmoniseringsnivå

Medlemsstaterna ska inte behålla eller införa bestämmelser som avviker från bestämmelserna i detta direktiv, inklusive strängare eller mindre stränga bestämmelser som ger en annan konsumentskyddsnivå.

Artikel 4

Överensstämmelse med avtalet

1. Säljaren ska se till att varorna, för att vara i överensstämmelse med avtalet, i förekommande fall
 - (a) uppfyller avtalets krav vad gäller kvantitet, kvalitet och beskrivning, vilket inbegriper att om säljaren uppvisar ett prov eller en modell för konsumenten ska varorna inneha kvaliteten hos och motsvara beskrivningen av detta prov eller denna modell,
 - (b) är lämpliga för det särskilda ändamål för vilket konsumenten behöver dem och som konsumenten informerade säljaren om vid tidpunkten för avtalets ingående och som säljaren har godtagit, och
 - (c) besitter de kvaliteter och den kapacitet som anges i eventuella uttalanden före avtalets ingående som utgör en integrerad del av avtalet.
2. För att vara i överensstämmelse med avtalet ska varorna även uppfylla kraven i artiklarna 5, 6 och 7.
3. Varje avtal som utesluter, avviker från eller ändrar verkningarna av artiklarna 5 och 6 till nackdel för konsumenten är giltigt endast om konsumenten, vid tidpunkten för avtalets ingående, kände varornas särskilda beskaffenhet och uttryckligen har godkänt denna särskilda beskaffenhet vid avtalets ingående.

Artikel 5

Krav beträffande varornas överensstämmelse

Varorna ska, i förekommande fall

- (a) lämna sig för samtliga de ändamål för vilka varor med samma beskrivning normalt skulle användas,
- (b) levereras tillsammans med sådana tillbehör, inklusive förpackning, installationsbeskrivningar eller andra instruktioner som konsumenten kan förvänta sig, och
- (c) besitta de egenskaper och den prestanda som är normala för varor av samma typ och som konsumenten kan förvänta sig med hänsyn till varornas karaktär och med beaktande av eventuella offentliga uttalanden som gjorts av eller på uppdrag av säljaren eller andra personer i tidigare led i transaktionskedjan, inbegripet tillverkaren, om inte säljaren visar att
 - i) säljaren inte kände till, och rimligen inte kunde känna till, uttalandet i fråga,
 - ii) uttalandet hade korrigerats vid tidpunkten för avtalets ingående, eller
 - iii) beslutet att köpa varorna inte kunde ha påverkats av uttalandet.

Artikel 6

Felaktig installation

Om varorna installeras på felaktigt sätt ska varje bristande överensstämmelse som följer av den felaktiga installationen anses som bristande överensstämmelse med avtalet hos varorna om

- (a) varorna installerades av säljaren eller under säljarens ansvar, eller
- (b) varorna, som var avsedda att installeras av konsumenten, också installerades av denne och den felaktiga installationen berodde på brister i installationsinstruktionerna.

Artikel 7

Tredje parts rättigheter

Vid den tidpunkt som är relevant för fastställande av överensstämmelsen med avtalet enligt artikel 8, får varorna inte vara belastade av rättigheter som tillkommer tredje part, däribland immateriella rättigheter, så att varorna kan användas i enlighet med avtalet.

Artikel 8

Relevant tidpunkt för fastställande av överensstämmelse med avtalet

1. Säljaren ska ansvara för all bristande överensstämmelse med avtalet som föreligger vid den tidpunkt då
 - (a) konsumenten eller en tredje part som konsumenten anger, dock ej transportören, fysiskt har tagit varorna i sin besittning, eller
 - (b) varorna överlämnas till den transportör som konsumenten har valt, om den transportören inte föreslogs av säljaren eller om säljaren inte föreslår något transportsätt.

2. I fall där varorna installerats av säljaren eller under säljarens ansvar ska tidpunkten för installationens slutförande anses vara den tidpunkt då konsumenten har tagit varorna i fysisk besittning. I ett fall där varorna varit avsedda att installeras av konsumenten, ska den tidpunkt då konsumenten anses ha haft skälig tid på sig för installationen, dock högst 30 dagar efter den tidpunkt som anges i punkt 1, anses vara den tidpunkt då konsumenten har tagit varorna i fysisk besittning.
3. Varje brist på överensstämmelse som framkommer inom två år från den tidpunkt som anges i punkterna 1 och 2 ska presumeras ha förelegat vid den tidpunkt som anges i punkterna 1 och 2, såvida inte detta är oförenligt med varornas karaktär eller den bristande överensstämmelsen natur.

Artikel 9

Konsumentens rätt till avhjälpande åtgärder vid bristande överensstämmelse med avtalet

1. Vid bristande överensstämmelse med avtalet ska konsumenten ha rätt att kostnadsfritt få varorna reparerade eller utbytta av säljaren i enlighet med artikel 11, så att de bringas i överensstämmelse med avtalet.
2. En reparation eller ett byte ska fullgöras inom skälig tid och utan väsentlig olägenhet för konsumenten, med beaktande av varans natur och det ändamål för vilket konsumenten behövde varan.
3. Konsumenten ska ha rätt till ett proportionerligt prisavdrag i enlighet med artikel 12 eller till hävning av avtalet i enlighet med artikel 13 om
 - (a) det är omöjligt eller olagligt att reparera eller byta ut varan,
 - (b) säljaren inte har utfört reparationen eller bytet inom skälig tid,
 - (c) en reparation eller ett byte skulle innebära väsentlig olägenhet för konsumenten, eller
 - (d) säljaren har meddelat, eller det framgår lika klart av omständigheterna, att säljaren inte kommer att bringa varorna i överensstämmelse med avtalet inom skälig tid.
4. Konsumenten ska ha rätt att hålla inne betalning av eventuella utestående delar av priset till dess att säljaren har bringat varorna i överensstämmelse med avtalet.
5. Konsumenten ska inte ha rätt till avhjälpande åtgärder i den utsträckning som konsumenten själv har bidragit till bristen på överensstämmelse med avtalet eller verkningarna av denna.

Artikel 10

Utbyte av varor

1. Om säljaren avhjälpes den bristande överensstämmelsen med avtalet genom utbyte, ska säljaren återta den utbytta varan på egen bekostnad, såvida inte parterna har kommit överens om annat efter det att säljaren har uppmärksamats på bristen på överensstämmelse med avtalet av konsumenten.
2. Om konsumenten hade installerat varorna på ett sätt som är förenligt med deras natur och ändamål innan bristen på överensstämmelse med avtalet blev uppenbar, ska

skyldigheten att återta den utbytta varan inbegripa att säljaren avlägsnar den icke-överensstämmande varan och installerar utbytesvaran, eller bär kostnaderna för detta.

3. Konsumenten ska inte vara skyldig att betala för eventuell användning av den utbytta varan under den tid som föregått bytet.

Artikel 11

Konsumentens val mellan reparation och utbyte

Konsumenten får välja mellan reparation och utbyte, såvida inte det valda alternativet skulle vara omöjligt eller olagligt eller, jämfört med det andra alternativet, skulle orsaka säljaren oproportionerliga kostnader med hänsyn till de samlade omständigheterna, inbegripet

- (a) det värde varorna skulle haft om ingen bristande överensstämmelse med avtalet hade förekommit,
- (b) betydelsen av den bristande överensstämmelsen med avtalet,
- (c) huruvida det andra alternativet skulle kunna utföras utan väsentlig olägenhet för konsumenten.

Artikel 12

Prisavdrag

Prisavdraget ska stå i proportion till minskningen av värdet på de varor som konsumenten har mottagit jämfört med det värde varorna skulle ha haft om de varit i överensstämmelse med avtalet

Artikel 13

Konsumentens rätt att häva avtalet

1. Konsumenten ska utöva rätten att häva avtalet genom meddelande på valfritt sätt till säljaren.
2. Om bristen på överensstämmelse med avtalet endast rör vissa av de varor som har levererats enligt avtalet och det finns grund för hävning av ett avtal enligt artikel 9, får konsumenten häva avtalet endast med avseende på dessa varor och eventuella andra varor som konsumenten har förvärvat som ett komplement till de icke-överensstämmande varorna.
3. Om konsumenten häver ett avtal i dess helhet eller med avseende på vissa av de varor som levererats inom ramen för avtalet i enlighet med punkt 2 ska
 - (a) säljaren utan onödigt dröjsmål, och under alla omständigheter inte senare än 14 dagar från mottagandet av meddelandet, återbetala det erlagda priset till konsumenten och bära kostnaderna för denna återbetalning,
 - (b) konsumenten, på säljarens bekostnad, återsända varorna till säljaren utan onödigt dröjsmål, och under alla omständigheter inte senare än 14 dagar från avsändandet av meddelandet om hävning,
 - (c) konsumenten, om varorna inte kan återsändas på grund av de har förstörts eller gått förlorade, betala säljaren det penningvärde som de icke-överensstämmande varorna skulle ha haft vid den tidpunkt då återsändandet skulle ha skett om de hade innehafts av konsumenten utan att ha blivit förstörda eller gått förlorade

fram till den dagen, såvida inte förstörelsen eller förlusten har orsakats av varornas bristande överensstämmelse med avtalet, och

- (d) konsumenten betala för en värdeminskning av varorna endast i den mån denna värdeminskning överstiger de värdeförsämringar som följer av normal användning. Betalningen för värdeminskning ska inte överskrida det pris som betalats för varorna.

Artikel 14

Tidfrister

Konsumenten ska ha rätt till avhjälpande åtgärder för varornas bristande överensstämmelse med avtalet om den bristande överensstämmelsen framkommer inom två år från den relevanta tidpunkten för fastställande av överensstämmelse. Om de rättigheter som anges i artikel 9 enligt nationell lagstiftning är föremål för en preskriptionsfrist, ska denna frist inte vara kortare än två år räknat från tidpunkten för fastställande av överensstämmelse med avtalet.

Artikel 15

Köpgarantier

1. En köpgaranti ska vara bindande för garantigivaren enligt de villkor som fastställs i
 - (a) förhandsinformation som tillhandahålls av säljaren, inklusive eventuella uttalanden före avtalets ingående som utgör en integrerad del av avtalet,
 - (b) reklam som var tillgänglig vid tidpunkten för avtalets ingående eller före avtalets ingående, och
 - (c) garantibeviset.Om garantibeviset är mindre fördelaktigt för konsumenten än de villkor som anges i förhandsinformation som tillhandahålls av säljaren eller i reklam, ska köpgarantin vara bindande enligt de villkor som anges i den förhandsinformation eller reklam som rör köpgarantin.
2. Garantibeviset ska tillhandahållas på ett varaktigt medium och vara klart och begripligt formulerat. Det ska innehålla följande:
 - (a) En klar redogörelse för konsumentens juridiska rättigheter enligt detta direktiv och en tydlig uppgift om att dessa rättigheter inte påverkas av köpgarantin, och
 - (b) de garantivillkor som går utöver konsumentens juridiska rättigheter, information om giltighetstid, överförbarhet, geografisk täckning, förekomsten av eventuella avgifter som konsumenten kan komma att ådra sig för att kunna dra nytta av köpgarantin, garantigivarens namn och adress samt, om uppgifterna skiljer sig från garantigivarens, den person till vilken ett eventuellt anspråk ska ställas och det förfarande som ska användas för att ställa ett sådant anspråk.
3. Underlåtenhet att uppfylla kraven i punkt 2 ska inte påverka köpgarantins bindande karaktär för garantigivaren.
4. Medlemsstaterna får föreskriva ytterligare regler om köpgarantier, i den utsträckning sådana regler inte minskar det skydd som anges i denna artikel.

Artikel 16

Regressrätt

Om säljaren hålls ansvarig gentemot konsumenten på grund av bristande överensstämmelse med avtalet till följd av en handling eller en underlåtenhet av en person i tidigare led i transaktionskedjan, ska säljaren ha rätt att rikta regressanspråk mot den eller de ansvariga personerna i transaktionskedjan. Vilken person som säljaren har rätt att rikta anspråk mot samt relevanta åtgärder och villkor för utövandet av denna rätt ska fastställas i nationell rätt.

Artikel 17

Efterlevnadsåtgärder

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv.
2. De medel som avses i punkt 1 ska omfatta bestämmelser varigenom ett eller flera av följande organ, i enlighet med vad som fastställs i nationell rätt, får väcka talan enligt nationell rätt inför domstol eller behöriga förvaltningsmyndigheter för att se till att de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv tillämpas:
 - a) Offentliga organ eller deras företrädare.
 - b) Konsumentorganisationer som har ett berättigat intresse av att skydda konsumenter.
 - c) Branschorganisationer som har ett berättigat intresse av att vidta åtgärder.

Artikel 18

Tvingande natur

Varje avtal som, till konsumentens nackdel, utesluter tillämpningen av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, avviker från dem eller ändrar deras verkan innan konsumenten uppmärksammar säljaren på varornas bristande överensstämmelse med avtalet ska inte vara bindande för konsumenten, såvida inte avtalsparterna utesluter, avviker från eller ändrar verkan av kraven i artiklarna 5 och 6 i enlighet med artikel 4.3.

Artikel 19

Ändringar av direktiv 1999/44/EG, förordning (EG) nr 2006/2004 och direktiv 2009/22/EG

1. Artikel 1 i direktiv 1999/44/EG ska ändras på följande sätt:
 - a) Punkt 1 ska ersättas med följande:

*”1. ”Detta direktiv syftar till en tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om vissa aspekter rörande **avtal om försäljning** av konsumentvaror och härmed förknippade garantier, **vilka inte är distansförsäljningsavtal**, i syfte att säkerställa en enhetlig miniminivå för konsumentskyddet inom ramen för den inre marknaden.”*
 - b) Punkt 2 ska ändras på följande sätt:
 - i) Led f ska ersättas med följande:

”f) reparation: åtgärder för att vid bristande överensstämmelse bringa konsumentvaror i överensstämmelse med försäljningsavtalet.”

ii) Följande led ska läggas till som led g:

”g) distansförsäljningsavtal: ett försäljningsavtal som ingåtts inom ramen för ett organiserat system för distansförsäljning utan samtidig fysisk närvaro av säljaren och konsumenten, enbart med utnyttjande av ett eller flera medel för distanskommunikation, även via internet, fram till och inbegripet den tidpunkt då avtalet ingås”.

2. I bilagan till förordning (EG) nr 2006/2004 ska följande punkt läggas till:

”22. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) N/XXX av den XX/XX/201X om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor (EUT...).”

3. I bilaga I till direktiv 2009/22/EG ska följande punkt läggas till:

”16. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) N/XXX av den XX/XX/201X om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor på nätet och annan distansförsäljning av varor (EUT...).”

Artikel 20

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den [två år efter det att direktivet trätt i kraft].
2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 21

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 22

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande